

**Επι τη κοιμήσει της Θεοτόκου (15 Αυγούστου)
ΗΜΕΡΑ ΧΑΡΑΣ ΚΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΩΣ**

**«Τη ενδόξω κοιμήσει σου ουρανοί επαγállονται, και αγγέλων
γέγηθε τα στρατεύματα, πάσα η γη δε ευφραίνεται...»**

Ανδρέας Σοφοκλέους

Ημέρα χαράς ανεκφράστου και μοναδικής πανηγύρεως η ημέρα της εκδημίας της Θεομήτορος, την οποίαν η ορθόδοξος Εκκλησία πανηγυρικός εορτάζει την 15ην Αυγούστου και κατ' επέκτασιν όλον τον μήνα Αύγουστον έχει αφιερωμένον εις το πάνσεπτον και πανάγιον πρόσωπόν της.

Μα, ίσως να ερωτήση κάποιος μα αφού την ημέραν αυτήν τιμώνμεν την εκδημίαν της Θεοτόκου και την μεταστασίν της εις τον άλλον κόσμον πως πανηγυρίζομεν; Δεν είμαστε εμείς οι χριστιανοί, εμείς οι ίδιοι, που όταν κάποιος ιδικός μας συγγενής ή φίλος φεύγει εκ του κόσμου αυτού που πονούμεν αφάνταστα και κλαίομεν και οδυρόμεθα, προς παντός δε όταν αυτός που φεύγει, κατά τους υπολογισμούς μας φεύγει, εις νεαράν ηλικίαν, πως εις την περίπτωσιν αυτή πανηγυρίζομεν;

Η απάντησις πολύ απλή είναι. Είναι διότι δεν συνειδητοποιούμεν την πραγματικότητα και πλανώμεθα, μη γνωρίζοντας και μελετώντας τας Γραφάς μηδέν το θέλημα του Παναγάθου και Δωρεοδότου Θεού. Κάθε χριστιανός ορθόδοξος, αγωνι-

στής του καλού και της αρετής, όταν φεύγει εκ του κόσμου αυτού «μεταβαίνει εκ του θανάτου εις την ζωήν» και αυτός ακόμη ο αδιάφορος, και αυτός ο ασυνείδητος και αδιόρθωτος, ως τον αποκαλούμεν ημείς, δεν γνωρίζομεν και εις τας υστάτας στιγμάς της ζωής του οποίας σκέψεις είχε και εάν δεν επεκαλέσθη το έλεος του Κυρίου, το οποίον είναι ποταμός ή μάλλον ωκεανός ανεξάντλητος θείας αγάπης, προς την ψυχήν κάθε ανθρώπου «υπέρ της (ψυχής) ο ίδιος ο Χριστός απέθανεν και μάλιστα δια θανάτου σταυρικού. Δεν είναι ο ίδιος ο Κύριος, ο οποίος διεκήρυξε δια του θείου Αποστόλου του, πως : «πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν» βεβαίως δε, με αυτάς τας σκέψεις τας οποίας διατυπώνω δεν σημαίνει πως ενθαρρύνω τους χριστιανούς να είναι ράθυμοι και αδιάφοροι, αλλά τουναντίον υπενθυμίζω πως και η θεία διδασκαλία συνιστά, πως κάθε χριστιανός όσον πιο ενωρίς συνδεθή μετά του Κυρίου και αγωνίζεται τον καλόν αγώνα της πίστεως, έχει πολλά να κερδίση και εις την παρούσαν ζωή, αλλά και εις την μέλ-

λουςαν. Τα όσα ανέφερα προηγουμένως, είναι τα όσα πιστεύει η Εκκλησία, που είναι και το ότι και οι πλέον μεγάλοι αμαρτωλοί ίσως να μετενόησαν και την εσχάτην στιγμήν της ζωής των, και να εσώθησαν. Επομένως, δια τούτο, η υπόθεσις εκδημίας Χριστιανού ορθοδόξου πρέπει να είναι υπόθεσις χαράς μάλλον ή λύπη, θυμηδίας δε αντί πόνου. αρκεί ο άνθρωπος να είναι μέλος του Σώματος του Χριστού το οποίον είναι η Εκκλησία, της οποίας κεφαλή είναι ο Χριστός μέλη δε πάντες ημείς. Με βάσιν αυτά τα ανωτέρω δε διεκηρύξαμεν ημείς γονυκλινείς κατά την ημέραν της αγίας Πεντηκοστής εις τας ευχάς της γονυκλισίας «Ου έστιν ημίν, Κύριε, θάνατος, ημών εκδημούντων εκ της σαρκός και προς Σε, τον Θεόν ενδημούντων, αλλά μετάστασις εκ των προσκαιρών επί τα χρηστότερα και θυμηδέστερα και ανάπαυσις και χαρά»;

Επομένως εάν αυτά όλα συμβαίνουν δια οιονδήποτε μέλος του Σώματος του Χριστού, μέλος της Εκκλησίας Του, πως αυτά να μη έχουν εφαρμογήν δια τους αγίους οι οποίοι έζησαν εδώ εις την γην, αγίαν ζωήν και ευάρεστον τω Κυρίω», και δη δια την Υπεραγίαν Θεοτόκον, η οποία εις την αγιότητα υπερέβη παν γήινον κτίσμα, και ηξιώθη να γίνη Μητέρα του Ενανθρωπήσαντος Υιού και Λόγου του Θεού;

Επομένως δικαιολογημένοι αι χαραί

και πανηγύρεις κατά την ημέραν της εκ γης εκδημίας της και μεταστάσεως και ενδημίας εις τας αγκάλας του Εαυτής Υιού και Θεού.

Αλλά και η ημέρα αυτή της μεταστάσεώς της είναι και ανάμνησις των ευεργεσιών, τας οποίας έκαστος εξ ημών έλαβε δια της μεσιτείας της Υπεραγίας Θεοτόκου προς τον Υιόν Της αλλά ένας έκαστος εξ ημών, μετά του υμνωδού δεν της είπε πολλές φορές.

Αδίκων λυτρωσαί με χειρών, γλώσσης τε δολίας και δεινών, χειλέων Κόρη Θεόνυμφε. πάσαν γαρ εθέμην την προσδοκίαν μου, εν σοι μη αισχυνθείν καθικετεύω σε.

Τον στεναγμόν μου ίδε Πάναγνε, ίδε την θλίψίν μου, ίδε την αθυμίαν, και την πολλήν σου ένδειξον, χάριν εν εμοί. εξελούσα κινδύνου με του συνεχόντος».

Η φλογοφόρος λαβίς Πάναγνε, η ελπίς των πιστών και καταπονουμένων, προστάτις και υπέρμαχος, πάρεσο και νυν. εξελούσα κινδύνου με του συνεχόντος».

Και είδε κι εγνώρισεν άμεσον την σωτηριώδη επέμβασιν Της;

Και η απάντησις ταυτόχρονα και ικεσία της Θεοτόκου προ ημάς μία είναι: «ό,τι αν λέγη υμίν (ο Υιός μου) ποιήσατε. Και ποιούντες αυτά, και μόνιμον χαρά θα δοκιμάζομεν, και πλούσια θα είναι η ευλογία του Κυρίου προς ημάς δια πρεσβειών της Παναχράντου Μητρός Του.